

23. Hafsteinn Bjarnason
Dulsýni.

Reykjavík, 17. maí 1937.
4 blöð qto.

Birt í júníhefti
Dýraverndarans 1937.

Kafsteinn Bjarnason

Dalsýni

Hallgrímur Jónsson skólastjóri hafði sagt mér af þelti nokkru annað ann, er voru svo steygn, að hann sái dæma menn, huldunfólki og hoad annað, er ekki stakki sá. Gerdi á lítid úr þessu og var him vandríðandi, þrátt fyrir það þótti Hallgrímur segdi það og hefði sjálfur rognuð það.

Þá, á Hólfasunnudag kringdi Hallgrímur til mín í síma og sagði, að mi vörri þeirvinnu staddur hér í leinu og spurdi, hvort hann mætti stakki senda hann til mín. „Hvad á hann að vilja til mín?“ sagði ég.

„Og stakki annað en að lofa þér að sjá hann!“ sagði Hallgrímur.

Það vandi svo úr, að þeirvinnu þessu, og leik mér vel á hann: Mér virtist hann ofbód salaleysislogur og stiltur.

Ég spurdi hann að heiti. „Kafsteinn Bjarnason, frá Sandar-Króki, og hefði verið að stjórnum í Griogunni síðastliðid ár.“

Svo fór það að aukeast orð og orði, og ég að spyrja hann, hvort hann væri steygn. Þátt hann létid yfir því, en hoadstó stakki

virgiant min það.

„Sjáid þér nokkud hér inni?“

„Já, mikid!“

„Hvad sjáid þér?“

„Það er svo bjart hér inni. Stjornur og ljós. Einu kenniloja fagra litir, eins og rognboralitur. — Og margt fólk.“

„Fólk? — Þekkid þér nokkud of því? Eð getid þér ljós þvi?“

„Og þekki engan. En hér er mjög gannall maður, með mikid, þrátt steygn. Hér er kona, í svartri þregju, með svartu suntu og

non dóttu sínsi. - Nei, hváða vitleggja! Þú ert er svart en sonur þinn röttel-
ótt; þú er með grátt hár, einhvern til hlíðanna, fyrir ofan eyru, og
það er eins og þú sé þannlaus (þann þó ^{þess} fingrumunur utan á þínum
sér og sagði: Svona! Þú er ljósleitt á andliti og fínd sínum."

- Og þetta er ekki gamla manni, en mér og þó þú minni þó
þannu minni að lípsingun á þó þú er ekki við þú þú þú. Einars dóttur,
sem andlátis þi. des. í vötu; þetta vin þú er þú. - Þú þú lípsi
þannu minni fólki, sem við þó þú er ekki við.

Þú þessu minni að þessu þannu minni þessu sagði þú:

"Þú þess þessu er ekki hvíta kottinn þú?" En allt í einu sá þú, þó þú
spurning min var illa athyngd, að þú stýldi þessu "hvíta kottinn", en
lét við þó þú standa og þú eftir þó þú.

"Já, þannu þessu þannu í gólfum, ljósmandi þessu þú."

"Já, þú er þú þessu, svona ljósmandi hvíta!"

"Nei, þú er minni ekki al-hvít!"

"Hvóð? En þú er ekki hvít?"

"Nei, ekki alþó: Þú er með dóttu eyru og þetta þú er þessu þessu,
sem þó þú er minni eyru."

"Svo? Haldid þú er að þetta sé þetta? - Þú þess þessu fléni ein þú?"

"Já, þú er með svart stótt, eða dóttu þessu."

- Þú vöndu: þannu minni, þó þú er þetta er alþó þetta lípsing og
spundi: "En þú þess þessu er ekki fléni dóttu þessu á þú? En
þú þá er ekki þetta eða þetta að þessu þessu þessu?"

Nei, nei; hún er ekki svart; hún er röddi all hvít, en hún séur svo, að
 ég sé ekki hvort það er á hlidinni eða í bakinu, sem hún er með
 dökkleita blætti. Já, nú sé ég það! Hún er með tvo smáblætti
 affan við hálsinn, en að öðru aðon leyfi hvít á strotthunum".

Nú, þesski ég ekki fleiri sannanir fyrir því að hann sei hvítu kisu
 mína, sem við mistum í fyrra: Lýsingin var nákvæmlega rétt!

Þetta var þú betri sömnu fyrir þá sótt, að ég einmitt lét þess getu
 að kisa hefði verið hvít. Eg er því viss um að þetta er hann-
 strygn og sagði hann okkur margt um það, sem hann hefði séð áður
 og séi nú, sem við gáfum hvítu vituð að rétt voru úe reugt það,
 þú margt af því þessum við elsti.

Sérstaklega sagði hann, að heildarfólkid voru margt á þessum; þar
 voru heilt þess þessa, einir 8 eða 9, fallegt fólk og síðan og að
 "Karlanni" þar fór oft út á vatnið til að veida. Þeir hefðu fínað,
 hross, kýr og kindur, alládrina sína og við o.s.frv.

Við leidum hann um allt hús og allstadar sýndist honum
 óvenjulega bjart. "Eg hefði veidda séð svoa einhvern þessa fagra og mikla
 bjarta," sagði hann og bókta loka við:

"Þú hefur átt afar sterku og fallegt áni!"

— Svó var hann langi tíð okkur og stóðaði myndir, sem honum þótti
 mikil til hanna. Lokt benti hann okkur á, að þetta er gandi og Eyran-
 bakka voru inni tíð okkur og ljósti honum niðr rétt og nákvæmlega.

Síðan, er hann sá mynd hans í veggnum, sagði hann:

„Það er þessi móður, sem var hér áður, en þús átt í bili. Þú er þann
Korninn hér aftur og brosir til þokkur.“

Þegar hann sá mynd móður minnar í veggnum, sagði hann:

„Þessi kona er hér inni og hefir veind hér síðan og kom. Hún er miklu
gladlegri nú, en myndin sýnir hana. Eg lýsti henni fyrir þokkur
áður. Það er Kona, sem ég lýsti fyrir, með höndlotu sonarinnar,
og innföllum varinnar; þessi, með hvíta hárið yfir kinnunum og í
svörtu fötunum. En svo var það önnur kona, sem ég sá, nokkru
líka henni og sem ég lýsti síðar.“

Sáinn við þá, að við höfðum ekki getað nátt til í fyrstu með
Gudrínu sál. Einars dóttur, en hitt duldið okkur elsti, að hann
hafði séð þat ládar og lýst þeim nátt, hvernig fyrir sig.

Annars gáttum við ekki áttad okkur rögr vel á lýsingunum — þat voru
svo margar — en vitad með vissu við hvann þat áttu. Okkur vitkið
að hann hefði séð heitani söfnuð þanna inni um allt hrisid og að margt
af fólkinu hefði fylgt með okkur um það, hvort sem við fórum. „En
allt var það svo gladlegt og brosaandi“ sagði hann, og birtan badi mekil
og fögur, hvar sem hann kom — einnig í eldhúsinu!

Reykjavík, 17. maí 1937

[Handwritten signature]